

NEBEZPEČNÉ! Proč máme být ve vlastní zemi umlčováni cizinci? Europoslanec David varuje před novou věcí od šílené totalitní protektorky Jourové. Překvapí i vás

- CZ24 News | 20. ledna 2022

EU: Dnes budeme na plénu Evropského parlamentu projednávat návrh nařízení o jednotném trhu digitálních služeb – zkráceně nazývaný **Akt o digitálních službách**. Jménem Evropské komise je předkládá komisařka pro evropské hodnoty Věra Jourová (ANO). Správně by se návrh měl nazývat nařízení o zavedení cenzury internetu v EU.

Hlavní politruk EU – místopředsedkyně Komise **Věra Jourová, předložení návrhu nařízení zdůvodňuje „potřebou boje proti fake news“**. V sadě odpovědí na otázky Parlamentních listů loni výslovně uvedla, že cílem tohoto nařízení je „vyhladovět weby, které šíří dezinformace“. Návrh nařízení má dosáhnout ekonomické likvidace alternativních médií, jako jsou právě třeba Parlamentní listy, které jako první loni upozornily na přípravu tohoto cenzurního unijního předpisu, který je v rozporu s Listinou základních práv a svobod, jež je nedílnou součástí Ústavy ČR. Její článek 17 v odstavci 2 stanoví, že „Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu“. V odstavci 3 je výslovně stanoveno, že „cenzura je nepřípustná“.

Parlamentní listy také ještě během procesu veřejné konzultace návrhu nařízení vyzvaly občany ČR, aby se konzultace zúčastnili a Komisi poslali své názory na připravované nařízení. Výzva byla úspěšná, protože počet odmítavých stanovisek a věcných i právních připomínek násobně převýšil počet pochvalných reakcí od nevládních neziskových organizací, které si Komise za tímto účelem „pase“ formou dotací a grantů rozdělovaných přímo z Bruselu. Eurokraté z aparátu komisařky Jourové se s nimi v rámci vypořádání připomínek „popasovali“ vepsáním formulace „neakceptováno z důvodu rozporu ze základním smyslem regulace“ do kolonky „reakce navrhovatele“. Z bruselštiny lze tuto větu přeložit do češtiny slovy: „Občané, na vás kašleme, protože jsme se cenzuru prostě rozhodli zavést, a vy nám do toho nekecejte“.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Internet je do určité míry regulován již dnes. Podle národních zákonů existuje již nyní určité omezení svobody projevu. Limity jsou však nastaveny v zákoně, jak to požaduje článek 17 Listiny v odstavci 4, který stanoví, že „svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit

zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“ Takto je v ČR podle § 403 Trestního zákoníku zakázáno propagovat nacistickou zločineckou organizaci SS. Podle § 405 Trestního zákoníku je jako trestný čin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia zakázáno tvrdit, že nacisté nezavraždili v koncentračních táborech miliony lidí, nebo že si to ti zavraždění zasloužili. V Trestním zákoníku máme i trestný čin šíření poplašné zprávy. Je definován § 357, který zakazuje šířit NEPRAVDIVÉ informace za účelem znepokojení většího počtu osob. V odstavci 2 jsou pak zakázány falešná hlášení požáru nebo umístění bomb.

Náš Trestní zákoník je v oblasti tzv. verbálních trestných činů velmi propracovaný a v zásadě odráží společenskou dohodu o rozumné míře omezení svobody projevu. Je tomu tak proto, že většina našich občanů si ještě pamatuje různá nesmyslná omezení z doby minulého totalitního režimu. Velkou předností naší vnitrostátní úpravy je přesnost, s níž vytyčuje hranice zakázaných slovních a písemných projevů. Kdo si přečte Trestní zákoník, snadno pochopí, že nemá na veřejnosti používat nacistický pozdrav, nemá veřejně tvrdit, že „džihádisté z Islámského státu, jsou ti jediní správní bojovníci za pravý výklad božího slova“, ani nemá vyzývat k povraždění jakéhokoli etnika či náboženské skupiny. Konstrukce definic našeho trestního kodexu vychází ze zásady, podle níž trestné - a tudíž zakázané - má být pouze chování, které jinému nebo společnosti způsobuje škodu.

Soudy mohou už podle stávajícího práva nařídít provozovatelům webových stránek odstranění obsahu, který porušuje zákon. Zárok fyzicky provádí policejní orgány, ale výhradně na základě soudního příkazu. Až do nedávného kontroverzního rozsudku proti asistentu poslance Jaroslava Foldyny (SPD) Walteru Kraftovi, který byl trestním soudem - podle mého názoru protiprávně - odsouzen za sepsání článku popisujícího důsledky neřízené migrace, u nás svoboda šíření i vyhledávání informací v zásadě funguje. Na internetu lze najít řadu článků, které otevřeně kritizují různé nešvary a soudy ve velkém nenařizují jejich odstranění. Česká justiční praxe v drtivé většině případů zohledňuje zásadu obsaženou v článku 2 odstavci 3 Listiny, který stanoví, že „každý může činit co není zákonem zakázáno“. S výjimkou sociálních sítí je tato zásada uplatňována i v prostředí českého internetu.

Zcela odlišná je situace u sociálních sítí jako Facebook nebo Twitter. Jejich provozovatelé před časem zavedli praxi mazání obsahu, který považují za „odporující zásadám komunity“. Každý uživatel při otevření účtu na těchto platformách podepisuje souhlas, že bude respektovat pravidla stanovená vnitřním firemním předpisem. S tím, že provozovatel si vyhrazuje právo smazat obsah, který by mu odporoval. Toto smluvní ustanovení je z čistě právního hlediska protizákonné. Do svobody projevu lze podle Ústavy ČR zasahovat pouze v případě porušení zákona.

V právu existuje zásada hierarchizace právních norem. Právním předpisem nejvyšší síly je Ústava a ústavní zákony, mezi něž patří i Listina základních práv a svobod. Všechny běžné zákony nesmí být v Ústavou a Listinou v rozporu. Ustanovení běžného zákona nebo prováděcího předpisu - typu nařízení vlády nebo ministerské vyhlášky, které by odporovalo ústavnímu pořádku může zrušit Ústavní soud. Prováděcí předpisy musí být kromě Ústavy v souladu i se zákony, k jejichž provedení jsou vydány. Opět pod sankcí zrušení Ústavním soudem. Vnitřní poměry v různých soukromých organizacích jako jsou podniky, nebo spolky, a smluvní vztahy se zákazníky či členy spolků, mohou být dále regulovány vnitřními předpisy. Tyto vnitřní normy však nesmí být v rozporu nejen s ústavním pořádkem, ale ani běžnými zákony a prováděcími předpisy. Vnitřní pravidla, která odporují zákonům může prohlásit za neplatná i obecný soud. Např. okresní soud v Táboře nebo Obvodní soud pro Prahu 2.

V případě sociálních sítí vznikl problém místní příslušnosti soudu. Doposud není pravomocně judikováno, zda může provozovatele Twitteru za smazání svého příspěvku žalovat uživatel v místě svého trvalého bydliště nebo zda se musí obrátit na soud v místě, kde je úředně evidováno sídlo

Twitteru. Místní příslušnost je pro rozhodování sporu zásadní. Uživatel, jemuž byl smazán příspěvek, který napsal a zveřejnil z počítače umístěného na území ČR by se mohl bránit, že neporušil žádný zákon, úspěšně pouze v u soudů v ČR. Český uživatel nezná – a většinou ani nemá možnost si zjistit, jaká zákonná omezení platí ve městě San Francisco v Kalifornii v USA, kde je oficiální sídlo Twitteru. Nemá ani možnost si zjistit v jakých všech státech jsou rozloženy servery, které fungování sociální sítě obsluhují. A zda jeho text neporušuje některé ustanovení některého zákona některé ze zemí, v nichž jsou servery umístěny. Problém pro úspěšnou soudní ochranu před nelegální cenzurou představuje fakt, že provozovatelé sociálních sítí nemají v ČR žádnou pobočku. Reálně tedy v ČR není žádný soud příslušný řešit spory třeba s Facebookem.

Problematiku legality mazání obsahu zveřejněného uživatelem se v poslední době pokusilo zákonem upravit několik zemí. Nejúspěšnější z hlediska ochrany svobody slova je v tomto ohledu Rusko. Na návrh prezidenta Vladimíra Putina obě komory parlamentu schválily zákon, podle nějž jsou na vyzvání soudu sociální sítě a youtube povinny smazat obsah, který porušuje ruské zákony. Jako příklad lze uvést různé výzvy islamistických organizací k vedení násilného džihádu proti ruským státním organizacím a ruským občanům. Ruský zákon na druhou stranu výslovně zakazuje mazání obsahu, který neodporuje ruským zákonům. Aby byla zákonná pravidla reálně vymahatelná, nařídil zákon od roku 2019 poskytovatelům služeb sociálních sítí zřídit na území Ruské federace pobočku, která je před státními orgány a soudy odpovědná za dodržování zákona. Proti nelegálnímu zásahu do zveřejněného obsahu se ruští občané mohou bránit žalobou před soudem v místě této ruské pobočky. Youtube se pokoušel několik měsíců zákon ignorovat. Po sérii pokut od ruského regulačního úřadu pro telekomunikace a prohrané správní žalobě firma kapitulovala. Ruský Nejvyšší správní soud rozhodl, že pokud youtube nezřídí do konce září 2021 v Rusku odpovědnou pobočku, je telekomunikační úřad oprávněn provést technická opatření, která znemožní uživatelům internetu v Rusku sledování kanálu. Youtube ve stanovené lhůtě pobočku zřídil a dnes se vůči ruským uživatelům chová mnohem obezřetněji než k občanům EU.

Stejnou cestou se loni vydal i polský a maďarský parlament, jejichž poslanci již schválili zákon, který stejně aplikuje princip tzv. cílové země. V Maďarsku již byl obdobný zákon schválen a během několika dní má vstoupit v účinnost. Polský Sejm již loni schválil zákon se stejnou právní úpravou a nyní probíhá jeho projednání v horní parlamentní komoře. Podle něj se při posuzování legality zveřejněného obsahu použijí zákonná kritéria podle místa, z něhož uživatel svůj příspěvek zveřejnil. Podle něj by bylo přípustné smazání příspěvku polského občana, který jej zveřejnil např. z Varšavy, pouze v případě, pokud by jeho obsah porušoval zákony Polské republiky. O vydání podobného zákona se před volbami diskutovalo i v české Sněmovně. A právě tomu se návrh nařízení z dílny eurokomisařky Věry Jourové snaží učinit přítrž.

Podle návrhu Komise by se vztahy mezi uživatelem a provozovatelem digitálních služeb měly v celé EU řídit obráceným principem „země původu“. U e-shopů by za právní základ podle Komise měl být brán právní řád země, v níž sídlí firma nebo její pobočka poskytující služby pro občany EU. Firmu by dozoroval telekomunikační úřad státu v němž je e-shop registrován. Ostatní úřady a soudy z členských států, z nichž jsou kupující, by spory řešit nemohli. Jak se bude český kupující, jemuž byl prodán irským e-shopem vadný výrobek nebo šmejd domáhat svého práva v Irsku si asi každý umí představit. Najmout si irské právníky mohou jen nejbohatší milionáři. Ostatní budou mít smůlu. Požadavek státních zákonů na zřízení národní pobočky by podle návrhu aktu o digitálních službách byl zakázán. Údajně v zájmu vytváření jednotného unijního digitálního trhu.

V případě velkých sociálních sítí s více než 45 miliony uživateli – 10% populace EU – by však právní řád Irské republiky, v níž sídlí firma Meta, která občanům EU poskytuje služby Facebooku, byl pro všechny občany členských států EU zcela irrelevantní. V návrhu nařízení totiž Komise chce zmocnit provozovatele sociálních sítí k provádění neomezené cenzury. Dozírat na to, zda „mažou co mají“ má jako centrální regulační orgán Evropská komise. Věra Jourová by se z hlavního unijního politruka

stala Nejvyšším inkvizitorem EU.

Komise si uvědomuje, že právní řády různých členských států jsou v trestní oblasti v řadě věcí velmi odlišné. V ČR je např. povoleno, aby zdravotnická zařízení prováděla za zákonem stanovených podmínek umělá přerušení těhotenství. V Irsku je to zakázané. V irském tisku k problematice potratů nevychází žádné články. Podobně je v ČR zakázána propagace nacismu a zpochybňování holocaustu. V Itálii běžně vychází články, které tvrdí, že nacisté v koncentračních táborech nezavraždili miliony lidí. Komise však rozdílnosti právních úprav v jednotlivých členských státech umně zneužila k navržení údajně „harmonizační“ formulace, která reálně legalizuje neomezenou cenzuru.

Podle návrhu nařízení by provozovatelé sociálních sítí mohli mazat nejen protizákonný, ale i jakýkoli „škodlivý“ nebo „zraňující“ obsah. Pojem „škodlivý“ je v zákonech již dnes upraven. Jde o jednání, které někomu jinému prokazatelně způsobuje škodu. Problém by však mohl nastat s aplikací slova „zraňující“. Podle pravidel navržených eurokomisařkou Jourovou by Facebook byl nejen oprávněn, ale dokonce povinen mazat všechny příspěvky, které popisují vyvraždění obyvatel obce Lidice jednotkami SS.

Zakázáno psát by bylo i o hromadném vraždění lidí, které nacisté prováděli v koncentračním táboře Osvětim. A to proto, že by se příbuzní bývalého velitele tohoto koncentračního tábora Rudolfa Hösse, odsouzeného za spáchané válečné zločiny Norimberským tribunálem k smrti, mohli cítit „zranění“ připomínáním zvěrstev, které jejich předek za 2. světové války páchal.

Lidice a Osvětim jsou extrémní případy, na nichž lze rizika návrhu nařízení názorně popsat. K všední realitě aplikace nařízení v praxi by ale patřilo i mazání příspěvků zpochybňující globální oteplování a užitečnost Zeleného údělu. Stejně jako jakákoli kritika Evropské komise a práce jejích zaměstnanců, kteří by se vyjádřením nelibosti s jejich počínáním mohli cítit „zranění“.

Extrémně problematická je v návrhu nařízení i konstrukce kontroly „nezávadnosti“ zveřejňovaného obsahu. Provádět by ji měli zaměstnanci nebo externí dodavatelé provozovatele sociální sítě. Komise tedy navrhuje legalizovat praxi, kdy jsou z Facebooku rozhodnutím filipínské občana pracujícího u externího dodavatele v Jihoafrické republice mazány příspěvky občanů ČR, které neporušují žádný český zákon.

Komise chce navíc v návrhu nařízení zmocnit pracovníky nevládních neziskových organizací k provádění činnosti vyhledávání „závadného“ obsahu a navrhování jeho vymazání. V minulosti tuto činnost vykonávala Svatá inkvizice, jejíž pověřenci vyhledávali, zabavovali a pálili církvi škodlivé knihy a texty. A kromě toho také upalovali kacíře, jako byl český církevní reformátor a rektor Karlovy univerzity Jan Hus.

Nyní by Komise již upalovat nechtěla. Možná proto, že při tom vzniká mnoho oxidu uhličitého, proti němuž bojuje v rámci Zeleného údělu. Místo toho chce eurokomisařka Jourová provozovatele webů zveřejňujících z hlediska Komise nevhodné texty ekonomicky zničit – finančně vyhladovět. V návrhu nařízení zakotvila vypracování Kodexu boje proti dezinformacím. Podle něj by mělo být zakázáno inzerovat v periodických, které budou jako šířitelé „fake news“ označeni novodobou inkvizicí složenou z nevládních neziskových organizací. Jež jsou často příjemci dotací a grantů EU.

Co je „fake news“ v návrhu nařízení není přesně definováno. Z praxe je známo, že to, co je v jednu chvíli označováno za dezinformaci, se za pár měsíců může ukázat jako čistá pravda. A naopak. Tvrzení bývalého ministra zahraničí USA Colina Powella o irácké výrobě a držení zbraní hromadného ničení pro jeho vystoupení v Radě bezpečnosti OSN zveřejnila všechna média. Poté, kdy americká

armáda vojensky napadala Irák a okupovala jej se ale ukázalo, že to byla lež. Při striktní aplikaci jourového principu „žádné peníze širitelům dezinformací“ by bylo zakázáno inzerovat v TV Nova i České televizi, v Českém rozhlase i všech soukromých rádiích, a ve všech novinách. Takto tvrdě, ale samozřejmě Komise neplánuje potrestat všechny novináře. Jen ty, kteří šíří informace, které jsou Komisi nepohodlné.

Vzhledem k tomu, že jsem jedním ze skupiny provozovatelů informačního a publicistického webu Nová republika, mě projednávání této normy osobně velmi zajímá. Se zájmem jsem si proto přečetl připomínky Unie vydavatelů tisku, kteří kritizují cenzurní návrhy Komise. Po poradě s právními experty na tuto oblast jsem spolu s kolegy z frakce Identita a demokracie (ID), v níž působí i europoslanci zvolení za SPD v ČR, předložil sadu pozměňovacích návrhů, které se pokouší nejhorší „zhovadilosti“ z návrhu vyškrtnout.

Nezabývám se však profesionálně všemi oblastmi, které návrh nařízení navrhuje nově zregulovat. Proto si důkladně čtu i připomínky dalších organizací, které zastupují subjekty, na něž by návrh mohl dopadnout. Pozorně jsem četl výhrady, které k aktu o digitálních službách, vznesli zástupci hudebníků, jež chce Komise odstříhnout od možnosti kontextové reklamy – tedy možnosti zasílat reklamní sdělení uživatelům, kteří v minulosti projevili zájem o jejich produkci. Přijde mi logické, že Česká filharmonie má zájem o zasílání oznámení o svých koncertech nebo vydaných CD posluchačům vážné hudby, a nikoli pop music, zatím co rocková skupina Harlej má zájem o zasílání svých novinek fanouškům metalu. Chápu, že muzikanti z Kabátu nechťejí vyhazovat peníze za zasílání pozvánek na svůj koncert posluchačům dechovky. Všechny tyto zaslané věcné připomínky samozřejmě zohledním při hlasování o pozměňovacích návrzích a následně i o návrhu nařízení jako celku.

Obzvláště mě ale zaujalo stanovisko Svazu průmyslu a dopravy ČR. Tato organizace, která sdružuje pobočky nadnárodních korporací umístění v ČR, důrazně varuje před zavedením výjimek pro média. Ve svém stanovisku sice oceňuje roli, kterou média a novináři hrají při ochraně demokracie a svobody projevu. Zvýšená ochrana před cenzurními zásahy aspoň u registrovaných sdělovacích prostředků – tedy těch, které mají ISSN a svůj provoz řídí podle tiskového zákona, by podle českých manažerů nadnárodních montoven „zvrátily úsilí celého ekosystému proti dezinformacím.“ Svaz průmyslu nechce, „aby on-line platformy, musely bez cenzury přenášely obsah, který by mohl potenciálně porušovat jejich komunitní směrnice, i kdyby tento obsah nebyl v rozporu se zákonem“. Prý by to „porušovalo svobodu podnikání a bylo by to potenciálně nebezpečné“.

Chápu, že manažerům zahraničních montoven v ČR a zejména jejich vlastníkům se nelíbí články jako například rozhovor, který vedly Parlamentní listy s Thomasem Pikettym, v němž francouzský ekonom upozorňuje na fakt, že na vstupu do EU ze všech nových zemí nejvíce prodělala právě ČR. Stejně jako nechťejí aby se psalo a veřejně mluvilo o tom, že nadnárodní korporace ročně z ČR odvedou nezdaněné dividendy za více než 350 miliard Kč, což je více než trojnásobek čistého rozdílu mezi odvody do rozpočtu EU a obdrženými dotacemi. A tedy, že členství v EU, které jim tuto daňovou imunitu zajišťuje, není pro ČR ekonomicky výhodné jak tvrdí mainstream.

Zajímavé je i stanovisko vlády ČR, které pro české europoslance vypracoval Odbor pro záležitosti EU Úřadu vlády pod vedením ministra pro EU Mikuláše Beka (STAN). Stanovisko za ČR je plně ztotožňuje s požadavky Svazu průmyslu a dopravy. Podporuje regulaci podle principu země původu – tedy aby české soudy ani úřady nemohly provozovatelům sociální sítí zakazovat mazání obsahu, které je v ČR legální.

Vláda podle něj plně podporuje i cenzuru v podobě, jak ji Evropská komise navrhla. Je to jasný důkaz, že pětikoaliční vláda premiéra Petra Fialy (ODS) neprosazuje zájmy občanů ČR, ale zájmy nadnárodních korporací. Jde o písemný důkaz toho, že vláda ODS, KDU-ČSL, TOP 09, STAN a Pirátů je nejvíce „vlezdobruselská“ v celé historii ČR. Dokument vypracovaný podřízenými ministra

Beka (obr. 3) by klidně mohl nést název stanovisko „vlády republiky Montovnystán“.

AUTOR: Ivan David

[ZDROJ](#)